

Arrest

nr. 110 482 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing, die dateert van 17 september 2013, luidt als volgt:

“(…) BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: (…)

voornaam: (…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 21.12.2012, op 04.02.2013 en op 31.05.2013.

Betrokkene kreeg in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 31.05.2013 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 21.12.2012, op 04.02.2013 en op 31.05.2013.

Op 11.12.2012 heeft betrokkene te Brugge aangifte gedaan van haar voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdaan F(...), G(...) (°(...).1975 te Brugge). Dit voorgenomen huwelijk werd op 10.04.2013 geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Brugge, nadat een negatief advies werd uitgebracht door het parket van Brugge op 02.04.2013. Overeenkomstig art. 146bis van het Burgerlijk Wetboek is er immers “geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap,

maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Bovendien, de intentie van betrokkene tot huwen geeft haar sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk.

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment vanuit het buitenland een opschorting of opheffing van het inreisverbod dat haar op 21.05.2013 betekend werd te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavige gedwongen grensleiding voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 24.06.2011. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 25.04.2012.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 06.06.2012. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 20.11.2012. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 21.12.2012.

Op 04.02.2013 kreeg betrokkene nogmaals een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten betekend.

Betrokkene werd door de gemeente Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 27.03.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22.05.2013. Deze beslissing is op 31.05.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot

vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2.1. In de nota wordt een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen omdat de verwerende partij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Voorts wordt erop gewezen dat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)
11° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoekster niet betwist.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en zij het voorwerp is van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Daarbij komt nog dat verzoekster het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere voorafgaandelijke bevelen die nooit door haar werden aangevochten en die dus definitief in het rechtsverkeer zijn.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster dan ook in beginsel geen nut opleveren.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.2.3. Ter zitting gevraagd naar haar belang bij de onderhavige vordering, wordt namens de verzoekende partij gesteld dat het niet is omdat de vorige haar betekende bevelen niet werden aangevochten, dat het huidige bevel niet onwettig zou zijn.

2.2.4 Verzoekster voert verder de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM.

2.2.4.1. Wat de artikelen 6 en 13 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot kritiek op het gewijzigde artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en de in § 4 vermelde termijn van drie werkdagen, kritiek met betrekking tot dewelke de Raad niet de bevoegdheid heeft om er zich over te buigen.

2.2.4.2. Onderzoek van het administratief dossier leert dat ten aanzien van verzoekster reeds op 21 december 2012, 4 februari 2013 en 31 mei 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Geen van deze bevelen werd in rechte aangevochten. Verzoekster beroept zich nu op haar relatie en voorgenomen huwelijk met haar partner –huwelijk dat werd geweigerd door de bevoegde ambtenaar- enerzijds en haar medische situatie anderzijds. Zij leidt hieruit een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM af.

Wat de relatie met haar partner betreft, doet verzoekster zelf gelden –en blijkt ook uit de stukken- dat zij op 11 december 2012 een aanvraag tot huwelijk hebben ingediend. Niettegenstaande het feit dat zij daarna het voorwerp was van 3 bevelen om het grondgebied te verlaten, heeft zij gemeend zich nooit eerder te moeten beroepen op de relatie met deze man, meer nog, heeft zij door het niet aanvechten van deze bevelen impliciet doch zeker te kennen gegeven zich er niet tegen te verzetten. Dat verzoekster de voormelde bevelen niet heeft aangevochten, klemmt des te meer nu zij klaarblijkelijk wel in de mogelijkheid was om een beroep in te dienen tegen een beslissing van de gemachtigde ambtenaar inzake haar aanvraag om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, beslissing waarvan de betekening evenzeer gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat dus niet werd aangevochten. Bovendien richt verzoekster zich tegen de voormelde beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar deze beslissing maakt geen voorwerp uit van het huidige beroep en verzoekster heeft destijds ook niet de gelegenheid te baat genomen om een schorsingsberoep in te dienen dat zij op het geëigende moment versneld zou kunnen laten behandelen op de wijze zoals dat is voorzien in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

Samenvattend kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich in exact dezelfde feitelijke en juridische situatie bevindt dan het geval was, minstens -gelet op het beroep dat zij op 3 mei 2013 indiende tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge in verband met diens weigering het huwelijk te voltrekken- op het ogenblik dat haar het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 mei 2013 werd ter kennis gegeven. De grieven die zij thans aanbrengt, had zij dus ook reeds kunnen aanbrengen tegen dat eerdere bevel van 31 mei 2013 dat, zoals reeds gesteld, inmiddels definitief is en dus ook kan worden uitgevoerd. Verzoekster heeft nagelaten om tegen de eerdere bevelen de haar ter beschikking gestelde beroepsmogelijkheden uit te putten. Zij heeft, met andere woorden, er bewust voor geopteerd geen gebruik te maken van de krachtens artikel 13 van het EVRM voorhanden zijnde interne beroepen en heeft er zelf aan in de weg gestaan dat de inhoud van de

grievens kon worden onderzocht en passend herstel kon worden verkregen. Het feit dat zij noch in het verzoekschrift noch ter zitting uiteenzet waarom zij de vorige bevelen niet heeft aangevochten, lijkt dus in de geschetste context tot de conclusie te moeten leiden dat de huidige vordering er eerder op gericht is haar gedwongen verwijdering te elfder ure tegen te gaan. Aan verzoekster dient derhalve elk belang te worden ontzegd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

A. WIJNANTS